

Заплатив я податок кривавий —
сам у війську служив вісім літ,
у війні з пруссаком став кулявий,
надививсь на людей і на світ.
А тепер і мій син уже служить...
Я без нього не маю і сну,
та нехай, як прийде, надолужить
всю роботу, а я відпичну.
Я старий і вже сили не маю,
от живу, аби скорше у гріб,
а ще тільки його дожидаю,
щоб обняв по мені увесь хліб.
Передвчора корову продав я,
весь податок як слід заплатив
і додому помалу вертав я,
ні капельки нічого не пив.
Аж тут чую — десь грає музика,
я підходжу, стаю при вікні
і дивлюсь: там кімната велика,
офіцери сидять при вині.
З них один по-німецьки шваргоче
і підносить ось чарку вина,
і всі разом стають і охоче
випивають чарки аж до дна.
«Ох, мій боже, мій боженьку милий!» —
я зітхаю, дивлюсь і стою.
За хвилинку одну і пропили
офіцери корову мою...

1894
